

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: S. E., nar., státní příslušnost, t. č. pobytem v
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č. j. OAM-96/ZA-ZA11-ZA17-2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna tlumočníka Ing. R. K., bytem ve výši 2.904 Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným dne 6. 8. 2019 pod č. j. OAM-96/ZA-ZA11-ZA17-2019, kdy o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalovaný rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) žalobci neuděluje.

2. Žalobce s tímto rozhodnutím nesouhlasil, což ho vedlo k podání žaloby, když uvedl, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako jeho účastník zkrácen na svých právech, když žalovaný porušil zejména ust. § 3, § 68 odst. 3, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, ve spojení s § 23c zákona o azylu, dále pak § 50 odst. 4 správního řádu, § 12 a § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, v odůvodnění rozhodnutí neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu, zejména pokud jde o posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany z důvodu jeho problémů s trestním stíháním, kterým čelil před odchodem z vlasti v důsledku jeho účasti na demonstracích, neobstaral si dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu žalobce, v důsledku čehož nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když nepřihlédl pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo a co uváděl žalobce v průběhu pohovorů, přičemž žalobce má za to, že splňuje podmínky § 12 zákona o azylu a pokud by k tomuto žalovaný nedošel, má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy.
3. Žalobce především namítá, že rozhodnutí žalovaného je jako celek nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný zcela nedostatečným způsobem posoudil důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem, a to jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu. Důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byly obavy z porušení jeho základních práv v souvislosti jeho kurdskou národností a jeho politickými aktivitami. V této souvislosti v rámci pohovoru mimo jiné uvedl, že je sympatizantem a že je v hledán policií z politických důvodů. Taktéž se účastnil protivládních demonstrací a sdílel příspěvky na facebooku zaměřené proti prezidentovi
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrzení žalobce a jím uváděné důvody žádosti o azyl zcela nepatřičným způsobem bagatelizuje a nepovažuje je za dostatečně azylově relevantní. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí v podstatě nevěnuje problémům kurdské národnostní menšiny v Turecku a nezohledňuje individuální okolnosti případu žalobce. Žalovaný je však při aplikaci ust. § 12 a § 14a zákona o azylu povinen dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až § 8 správního řádu. Těmito zásadami jsou především požadavek individualizace správního řízení a správního rozhodnutí stanovený v § 2 odst. 4 správního řádu a povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu. Podle prvně uvedené zásady každý správní orgán dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. To mj. implikuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, o jehož právech a povinnostech se rozhoduje. Shromážděné podklady pro rozhodnutí sice může správní orgán hodnotit podle vlastního uvážení, je však povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Veškeré skutečnosti a úvahy, které vedly k vydání správního rozhodnutí, je pak žalovaný správní orgán povinen ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu uvést do napadeného rozhodnutí.
5. Žalobce má však za to, že žalovaný správní orgán pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval § 12 a § 14a zákona o azylu.
6. V rámci pohovoru žalobce mimo jiné uvedl, že je v hledán v důsledku jeho politické aktivity, kterou byla účast na demonstracích, která byla násilně potlačena ze strany policie a sdílení

příspěvků na sociálních sítích proti současnému prezidentovi Nutno zdůraznit, že žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nezpochybňuje věrohodnost těchto tvrzení a tyto incidenty označuje za „lapsus“ nikoliv za pronásledování.

7. Ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu definuje pronásledování jako „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“. Definici pronásledování obsahuje i kvalifikační směrnice v čl. 9, který v odst. 1 stanoví, že „[a]by bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy, musí být
 - a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo
 - b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a).
8. Druhý odstavec čl. 9 kvalifikační směrnice obsahuje demonstrativní výčet jednání, která mohou být sama osobě považována za pronásledování ve smyslu odst. 1. Mimo jiné se jedná o a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí, nebo b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem.
9. Žalobce se domnívá, že v jeho případě žalovaný neposuzoval jeho situaci v kontextu problematického postavení Bylo povinností žalovaného náležitě zohlednit tvrzení žalobce o jeho účasti na demonstracích a hledání jeho osoby policií ve vztahu k existenci odůvodněné obavy z pronásledování, což však neučinil, v důsledku čehož porušil svou povinnost přihlédnout pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu).
10. Situace a zejména pak individuální situace žalobce je mnohem komplikovanější, než uvádí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. jsou často svévolně označováni za teroristy a je jim přisuzováno protiturecké politické přesvědčení. Žalovaný však tuto situaci nepřiměřeným způsobem zjednodušuje, pokud poukazuje zejména na to, že se participují ve státní správě, působí v politických stranách apod. Především odkaz žalovaného na to, že: „..... od založení moderního státu participovali ve státní správě, působili v ne-etnických politických stranách a dokonce zastávali nejvyšší státní funkce, např. ministerské. Dokonce turecký prezident v letech 1989- 1993 měl částečně kurdské předky“, absolutně nereflexuje aktuální situaci v, když odkazuje na události více než 30 let staré, a svědčí o nepochopení současné problematiky. Právě v důsledku pokusu o převrat se prezident snaží zbavit působících ve státních strukturách.
11. Právě z tohoto důvodu neměl žalobce dříve tak závažné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu a pobýval na zemi ČR na základě jiného pobytového oprávnění. Situace se ale dramaticky změnila po pokusu o převrat v roce 2016. Žalobce se domnívá, že z toho důvodu splňuje podmínky uprchlíků na místě („sur place“), tj. osob, u nichž důvod k udělení mezinárodní ochrany vznikne až v průběhu jejich pobytu na území cizího státu.
12. Nelze ignorovat skutečnost, že celková politická situace v prodělala za poslední období natolik výrazné změny, které výrazně negativním způsobem celkově ovlivnily demokratický řád turecké společnosti. Zároveň však mají dopad i na politické oponenty, zejména národnosti nebo sympatizanty. Dne 15. 7. 2016 došlo v k neúspěšnému pokusu o státní převrat, který měl za následek vyhlášení výjimečného stavu a vedl k hromadnému zatýkání osob označených za sympatizanty hnutí, které bylo označeno jako původce pokusu o převrat. Dle

zprávy Parlamentního shromáždění Rady Evropy o fungování demokratických institucí v z dubna 2017, se situace osm měsíců po pokusu o převrat zhoršila a přijatá opatření jdou daleko za hranice toho, co je nezbytné a přiměřené. Parlamentní shromáždění vyjádřilo znepokojení zejména nad tím, že 154 opozičních poslanců parlamentu bylo zbaveno poslanecké imunity, aby mohlo dojít k jejich trestnímu stíhání pro podporu terorismu. Toto opatření se nejvíce dotklo právě strany, která tímto způsobem přišla o 55 z 59 poslanců. Zpráva mluví rovněž o tom, že členové strany jsou kolektivně označováni za členy, což je teroristická organizace (uznávána jak EU, USA i NATO). Nejenom poslanci ale i stovky členů strany HDP byli dle uvedené zprávy zatčeni. Proto bylo rozhodnuto o znovu zavedení monitorovacího procesu v důsledku nedodržování lidských práv, a to až do doby než bude problém vyřešen uspokojivým způsobem.

13. vláda a prezident, který se dlouhodobě snaží o upevnění své moci a postupný přerod v prezidentskou republiku, vydali prohlášení o dočasném odstoupení od některých závazků vyplývajících plynoucích z Evropské úmluvy o lidských právech a později oznámili, že odstoupí od 13 článků Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, včetně těch týkajících se lidského zacházení se zadrženými osobami a práva na opravný prostředek. Dále byly vydány další dekrety, které např. zbavují odpovědnosti vykonavatele státní moci v kauzách, které jsou spojené s nepovedeným pučem.
14. Současnou společensko-politickou situaci v lze označit za minimálně znepokojivou, a ačkoli standard ochrany lidských práv v Turecku skutečně nikdy nebyl příliš vysoký, od léta roku 2017 došlo v této oblasti k výraznému zhoršení. Žalobce si je vědom toho, že obecně špatný stav ochrany lidských práv v určitém státě není důvodem přiznání některé z forem mezinárodní ochrany státním příslušníkům tohoto státu. Nicméně s ohledem na individuální okolnosti jeho případu mohou tyto okolnosti mít přímý dopad na jeho hmotněprávní postavení v řízení o udělení mezinárodní ochrany.
15. Žalobce se dále ohrazuje proti tvrzení žalovaného, že “sporadická a davová účast” na demonstracích v zemi původu nelze považovat za projev politického práva. K tomuto žalobce odkázal na rozhodnutí NSS, sp. zn. 2Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005.
16. Žalobce se dále ohradil k tvrzení žalovaného, že jeho žádost je vedená pouze snahou zlegalizovat si pobyt v ČR. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49, podle kterého: „Skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany také „snaha o legalizaci pobytu na území ČR“, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, či k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14a téhož zákona, neboť tato skutečnost ještě nevylučuje, že žadatel opustil zemi původu a chce se usídlit v ČR právě proto, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z azylově relevantních důvodů nebo že by v případě navrácení do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládajícímu nárok na doplňkovou ochranu.“
17. Žalobce si je samozřejmě vědom toho, že účelem azylového řízení není legalizace pobytu na území České republiky. Zároveň má za to, že v rámci řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl skutečnosti, které z pohledu zákona o azylu za splnění dalších podmínek mohou být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu 8Azs 27/2019, ve kterém NSS konstatuje: „Stěžovatel namítl, že mu nemůže být k tíži podání žádosti o azyl až ve chvíli, kdy mu nebyly přiznány jiné tituly k pobytu na území. Správní orgán i soud totiž jeho žádost hodnotili předně jako účelovou, což vyjádřili ve svých rozhodnutích. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že již v rozsudku č. j. 5Azs 6/2011-49 sdělil: „Skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany také snaha o legalizaci pobytu na území ČR, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, či k neudělení mezinárodní ochrany

podle § 12 až § 14a téhož zákona, neboť tato skutečnost ještě nevylučuje, že žadatel opustil zemi původu a chce se usídlit v ČR právě proto, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z azylově relevantních důvodů nebo že by v případě navrácení do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládajícímu nárok na doplňkovou ochranu“.

18. Čas podání žádosti by tedy stěžovateli neměl být sám o sobě k tíži a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou „k legalizaci pobytu“. Zvláště k ní nesmí přistupovat jinak než k žádostem, které nepovažuje za „účelové“. Vždyť žádosti o azyl mají kromě funkce ochranné obecně za účel umožnit cizinci legální pobyt na území; mezinárodní ochranu lze z azylově relevantních důvodů poskytnout i žadateli, který žádost podal zcela zjevně „účelově“.
19. Žalobce se tedy domnívá, že správní orgán pochybil, když jeho žádost posuzoval a priori jako účelovou z důvodu legalizace jeho pobytu či vyhnutí se správnímu vyhoštění, aniž by se detailněji zabýval možnými azylově relevantními důvody.
20. Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
21. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl.
22. Popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
23. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je pronásledování, obava ze zatčení a legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť žalobce v ČR již nedisponuje pobytovým oprávněním a přeje si v ČR i nadále žít.
24. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že během jednoho týdne, v kterém se v roce 2016 navrátil z jeho dlouhodobého pobytu v ČR do, se účastnil v městě dvou nelegálních demonstrací. Policie tyto akce rozehnala vodními děly a slzným plynem. Mělo dojít i k zabití lidí. Sám žalobce v souvislosti s těmito demonstracemi žádné přímé potíže neměl. Sdílel o těchto akcích ovšem příspěvek na facebooku a po jeho návratu do ČR mu bylo rodinou v řečeno, že ho hledá tamní policie. Oficiálně nevěděl o žádných krocích, které by k němu měly být vedeny. Jeho bratr mu sdělil, po dotazu k policii, že mu tyto uvedli, že mu nemůžou dát k případu žádnou písemnost. Tu obdrží až v momentě, kdy bude zadržen. Tyto okolnosti se dozvěděl zhruba dva měsíce po svém návratu do ČR v lednu roku 2016. Stran politických aktivit ke své osobě dále přidal, že byl členem politické strany Ihned ovšem připojil, že toto členství není oficiální, protože členové této strany jsou pronásledované osoby. Při zvážení azylového příběhu žalobce, faktu, že přichází žádat o mezinárodní ochranu až v roce 2019, a to právě po ztrátě svého legálního pobytu za účelem podnikání skrze odsouzení za trestnou činnost, žalovaný uzavřel, že s tímto azylovým příběhem nekoresponduje. Na podporu svého názoru a na základě podkladových informací o zemi původu žalobce žalovaný uvedl, že samotná strana čelí v obtížím, ale toliko ve svých vrcholných patrech, typicky u volených členů parlamentu, anebo u známých osobností v regionech. Sama strana je legální, má masivní členskou základnu i politické zastoupení ve všech patrech turecké politiky. Problémy této strany pak nastaly zejména po červencovém puči v roce 2016, kdy část jejich zvolených poslanců byla obviněna z podpory terorismu. Ve světle těchto skutečností, faktu, že žalobce dlouhodobě opustil Turecko v roce 2014 a přijel za podnikáním do ČR, nemůže jeho tvrzení o pronásledování členů být vyloženo jinak, než jako taktické

zveličení a zintenzivnění jeho azylového příběhu. Obdobně je to i ohledně jeho sdělení o účasti na dvou demonstracích během jeho týdenního pobytu ve vlasti v roce 2016 a následném sdělení informace o těchto akcích na sociální síti. Žalobce s těmito událostmi neměl žádné problémy a pouze z doslechu uvedl, že je hledán policií a že mu hrozí zatčení. Zásahová jednotka policie ho dokonce měla hledat i u jeho rodiny doma. K uvedenému nelze než podotknout, že turecké správní orgány, stejně jako ty české, si musí být dobře vědomy, že žalobce žije dlouhodobě v ČR opouštěl vždy legálně pod vlastní identitou a neskrytě. Už tak jen při prvotní lustraci tureckými bezpečnostními složkami osoby žalobce musí být místo jeho pobytu turecké policii zcela zřejmé. Žalovaný vyjádřil podiv k tvrzení, proč ho turecká policie hledá doma u jeho rodiny, když je legálně dlouhodobě přesídlen do ČR a cestuje do vlasti i z ní pod pravou identitou. Žalobce dle názoru žalovaného jen povrchně taktizuje, aby kolem sebe vytvořil dojem hledané osoby. Žalovaný dále připojil, že i kdyby byl žalobce v skutečně hledán pro jeho účast na dvou nepovolených demonstracích či facebookový příspěvek, nepovažoval by takovéto jednání za pronásledování pro politické důvody, stejně jako by v něm bez dalšího neviděl ani azylově relevantní pronásledování samotné. Sporadická a davová účast žadatelů o azyl na demonstracích v zemi původu v konotaci s následným pronásledováním pro politické motivy se už mnohokrát stala předmětem rozhodovací praxe správního orgánu, jakožto i judikatury českých soudů. Z judikatury k přílehlavým případům: „*Ojedinelý krok směřující k uplatňování politických práv (v daném případě jedna tvrzená účast na demonstraci) nelze považovat za natolik intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za uplatnění zákonného důvodu pro udělení azylu spočívajícího v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak tvrzenou skutečnost, že manželka v místě bydliště bez uvedení důvodů hledali policisté, rovněž nelze bez dalšího považovat za skutečnost objektivně zakládající odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství stěžovatelka má, tak jak má na mysli § 12 zákona o azylu (z rozsudku NSS, sp. zn. 3Azs 442/2004 ze dne 15. 2. 2016). K tomu ve stejném duchu: pouhá účast žadatele o azyl na politických demonstracích a jiných akcí, při nichž docházelo nebo dochází k projevům nespokojenosti se společensko-ekonomickou situací v zemi jeho původu, není sama o sobě pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu, pokud vůči jeho osobě nevyvolala odezvu státní administrativy, která by znaky pronásledování vyvolala. Zároveň je totiž nutno, aby se žadatel o azyl pokusil své problémy řešit využitím všech reálných dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu. S těmito otázkami se NSS již ve své judikatuře dostatečně vypořádá, a to např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6Azs 479/2004-41“ (z usnesení NSS v Brně, sp. zn. 9Azs 29/2008 ze 17. 7. 2008). Žalovaný uzavřel, že nenašel v azylovém příběhu akty azylového pronásledování co do obecné roviny, a nenašel je ani co do roviny politického pronásledování. Žalobce přišel žádat o azyl po dlouhém časovém rozpětí od jeho opuštění vlasti a toliko v momentu, kdy ztratil svůj dlouhodobý pobyt v ČR pro odsouzení za trestnou činnost. V minulosti se pak do ČR přesídlil legálně a standartní cestou, žádostí o dlouhodobý pobyt na českém zastupitelství v, které bylo vyhověno. Svoje další snahy pak řečený musí směřovat jako v minulosti do pobytového zákona. K předloženému vyjádření, že je členem, žalovaný připojil, že na této okolnosti neshledává nic závadného v tom smyslu, že by měl být po svém návratu do vlasti pronásledován. On sám pak v azylovém pohovoru nijak nerozvádí a nezmiňuje, že by měl mít právě pro tuto věc nějaké potíže.*

25. Žalobce hovořil o pronásledování kurdského etnika na území K tomu žalovaný sdělil, že mu není z dostupných informací o patrné, že by tato více jak dvaceti milionová etnická komunita měla být v vystavena pronásledování či hrozbě vážné újmy. Stejně tak akty etnického pronásledování správní orgán nenalezl ani při individuálním posouzení azylového příběhu žalobce. Když byl žalobce vyzván, aby uvedl zcela konkrétní problémy, kterým před listopadem roku 2014 ve vlasti čelil, uvede, že byl v roce 2006 zaveden vojenskou policií na jejich stanici a nařčen z podpory terorismu. Celý incident se zakončil napomenutím. Pak připojil, že žil v bezpečnostně neklidné oblasti a jeho otec byl v roce 1995 zastřelen. Pokud žalobce čelil bezpečnostním problémům v oblasti, ve které žil, mohl se kdykoliv přestěhovat na jakékoliv bezpečnostně stabilní místo jeho vlasti. není ve válečném stavu s žádným jiným státem a ve většině oblastí je situace bezpečnostně naprosto stabilní, ať už se jedná o některou z tureckých mnohamilionových metropolí, jako je, atd. nebo lokality ve vnitrozemí či při jižním, západním a severním pobřeží. Pokud tedy žalobce měl problémy ohledně bezpečnostní situace v místě jeho bydliště, může se v rámci jeho vlasti přestěhovat na jakékoliv místo bezpečnostně stabilní, což je naprosto většinový prostor Žalobce je schopen se aktivně postarat o sebe, zbylé části jsou pro něj volně dostupné a nehrozí mu navracení do bezpečnostně problematické oblasti. Samotné nařčení z terorismu s následným napomenutím, které žalobce datoval do roku 2006, žalovaný nepovažoval za akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy. Situace neměla žádné další následky a policisté se jirozhodli řešit domluvou, což vypovídá o bagatelnosti celé věci (k bezpečnostní situaci v viz Informace OAMP, - Bezpečnostní a politická situace v zemi, září 2018).
26. Po podrobném prozkoumání všech podkladů pro rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v případě žalobce neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu a azyl mu neudělil. Žalovaný nechápe odkaz uvedený v žalobě, že žalobce sdílel na sociální síti příspěvky zaměřené proti prezidentu, neboť ze správního spisu žádné takové skutečnosti nevyplynou.

27. K námitkám žalobce žalovaný uvádí, že povinnost daná správnímu orgánu zjistit skutečný stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (viz rozsudek NSS, č. j. 5Azs 222/2004 ze dne 30. 9. 2004). Správní orgán musí umožnit žadateli o mezinárodní ochranu sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné, avšak není jeho úkolem předstírat důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle poskytována. Jako podklad k rozhodnutí využil správní orgán kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též širokou škálu informací o zemi původu, o politické a bezpečnostní situaci v zemi a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Veškeré tyto informace jsou součástí spisového materiálu a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 20. 6. 2019 žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti využil a uvedl, že se situace v nedá popsat. Je to stát ve státě. Policii a zákony ovládá Nemůže se vrátit do, protože je tam už tři roky hledán. Má strach. Rodina mu řekla, že se už nemá vracet a jeho bratr je vyšetřován z politických důvodů. V dílčích jednotlivostech výpovědi žalobce žalovaný odkázal přímo ke spisovému materiálu. Žalobce následně bez námitek či doplnění protokol o seznámení s podklady podepsal. Žalobce, kromě vyjádření, že je členem z centrály ve, neobdržel od žalobce žádné důkazní materiály potvrzující jeho tvrzení. Žalovaný uzavřel, že shromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů tak, aby situaci v zemi původu žalobce ve smyslu jím tvrzeného politického a etnického pronásledování, adekvátně zhodnotil. Jako podklad k rozhodnutí využil správní orgán kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též širokou škálu informací o zemi původu, o politické a bezpečnostní situaci v zemi a stavu dodržování lidských práv v Žalobce měl příležitost seznámit se s obsahem shromážděných podkladů a vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění: Nynější, svou podstatou značně obecné námitky vůči podkladům i samotnému rozhodnutí, nejsou způsobily zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí a v popsaném kontextu vyznívají účelově a jako nerelevantní. Žalovaný k námitce o nedostatku použitých zpráv k situaci v zemi původu žalobce uvedl, že považuje informace, které při svém rozhodování použil, za dostatečné k objektivnímu posouzení situace žalobce. Správní orgán sám určuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí. V této své volnosti je omezen pouze jediným kritériem, a to, aby výsledkem byl náležitě zjištěný skutečný stav věci. Tento stav byl s ohledem na samotné tvrzení žalobce zjištěn dostatečně. K tomu žalovaný dále uvedl, že je především v zájmu samotného žadatele o udělení mezinárodní ochrany předložit maximum informací týkajících se jeho případu. Námitka týkající se porušení § 23c zákona o azylu je neopodstatněná, neboť shromážděné podkladové informace neodporují charakteristikám uvedeným v tomto zákonném výčtu, který je neuzavřený, nikoli taxativní.
28. Žalobcem v průběhu správního řízení uvedené skutečnosti nelze brát jako azylově relevantní, tak jak je předpokládá zákon o azylu, ale žalovanému se jeví jako snaha žalobce si legalizovat svůj pobyt na území ČR, k čemuž neslouží zákon o azylu, nýbrž zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů.
29. K nutnosti požádat bezprostředně po vstupu na území o mezinárodní ochranu se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích sp. zn. 2Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 či 2Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006 tak: „....., že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoli totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti“.
30. Žalovaný konstatuje, že žalobce situaci svého nelegálního pobytu řešil podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která však nesupluje úpravu pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců a k legalizaci pobytu rozhodně určena není.
31. Žalobce si dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nemůže vybírat, kde požádá o mezinárodní ochranu, ale měl by požádat o mezinárodní ochranu v nejbližší bezpečné zemi, a to jak z hlediska geografického, tak časového. V této souvislosti žalovaný odkázal např. na rozsudek NSS, č. j. 2Azs 127/2017-25 ze dne 24. 5. 2017. Nad rámec výše uvedeného žalovaný odkázal na konstantní judikaturu NSS, že mezinárodní ochranu formou azylu lze však poskytnout pouze v případech, kdy žalobce vyčerpal všechny dostupné právní prostředky ochrany, které mu k ochraně jeho práv nabízí právní řád jeho země původu.

32. K námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně zhodnotil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možné podřadit vážné újme ve smyslu § 14a zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému žalovaný logicky nedospěl k závěru, že by žalobci v zemi původu vážná újma hrozila. Dle názoru žalovaného je napadené rozhodnutí ve vztahu k ust. 14a zákona o azylu náležitě a podrobně odůvodněno a dostatečně z něj vyplývá, z jakých důvodů nebyla žalobci doplňková ochrana udělena. Žalovaný na základě skutečností sdělených žalobcem a posouzení informací o zemi původu žalobce neshledal, že by jeho vycestování do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
33. Dle názoru žalovaného žalobce pouze domýšlí krajní scénáře v případě jeho návratu do země původu a snaží se žalovanému i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem. Žalovaný neshledal v daném případě důvodnost obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy po zvážení důvodů k udělení doplňkové ochrany. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. V tomto směru odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
34. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
35. Pokud jde o napadené rozhodnutí, jedná se o rozhodnutí vydané žalovaným dne 6. 8. 2019 pod č. j.: OAM-96/ZA-ZA11-ZA17-2019, kdy žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodl tak, že mezinárodní ochrana se podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. "
36. Z připojeného správního spisu bylo zjištěno, že žalovaný při vydání rozhodnutí vycházel ze skutečností, které uvedl sám žalobce, a to v Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 30. 1. 2019 a dále v Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany z téhož dne a dále z informací o bezpečnostní a politické situaci v Turecku, které získal žalovaný. Následně soud ve věci nařídil jednání, u něhož zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce má dle jejího názoru oprávněný strach z návratu do, neboť není pravdou, že by mu jako nic nehrozilo. I ze zprávy Ministerstva vnitra ze září 2018, z bodu 2, 4 a 6 vyplývá, že protivládní demonstrace jsou v potlačovány a jejich účastníkům hrozí zatčení. Žalobce byl aktivní v postoji proti vládě v, nezúčastnil se pouze dvou demonstrací, ale jak sám uváděl, dával v tomto směru příspěvky i na sociální sítě, kde byl tedy rovněž aktivní, a to i na území České republiky. Jeho obava z návratu do není tedy bezdůvodná a není pravdou, že by si chtěl žalobce pouze legalizovat pobyt na území České republiky. Poukázal na to, že žalobce již v replice k vyjádření žalovaného odkázal na to, že žalovaný neměl k dispozici aktuální zprávy o bezpečnostní a politické situaci v, a to zejména zprávu, přičemž trval na tom, že aby žalovaný mohl objektivně rozhodnout ohledně návratu žalobce do, musí být seznámen s aktuálními zprávami o bezpečnostní a politické situaci v Turecku. Dále pak žalobce uváděl, že už předtím, než odjel z do ČR, měla jeho rodina problémy se státními orgány, jeho samotného vyslýchala policie v roce 2006, jeho otce zabili v roce 1995, v roce 1992 nebo 1993 byla vypálena celá jejich vesnice, všechny domy lehly popelem a strýc žalobce je od roku 1993 nezvěstný. Tehdy měl jít pro nějaké věci zpět do vesnice a už se nevrátil. Těmto tvrzením však v průběhu azylového řízení žalovaný nevěnoval žádnou pozornost. V roce 2006, když byl žalobce vyslýchán, vyslýchala ho armáda, tehdy hledali partyzány a po žalobci chtěli nějaké informace. Pokud jde o otce žalobce, toho zabila tajná policie, která ho sledovala.
37. Dále pak žalobce uváděl, že z do ČR odjel v roce 2014, neboť tehdy tam byla mírnější atmosféra, a to i vůči Žalobce a jeho rodina tehdy tajně podporovali, protože veřejně to dělat nemohli. Hlavní důvod, proč se žalobce rozhodl odjet do ČR, byl ten, že již předtím odjel do ČR bratr žalobce, který zde rozjížděl podnikání a žalobce se rozhodl odjet za ním a v podnikání mu pomoci. Už před rokem 2014, než odjel do ČR, navštívil, aby získal pro podporu. V roce 2016 se žalobce s bratrem, který žije v ČR, rozhodli odjet na návštěvu do Tehdy tam dojeli v podstatě do válečné situace, proto se zdrželi pouze týden a poté odjeli do ČR. Tehdy se také žalobce zúčastnil uvedených dvou demonstrací. Z odjel zpět do České republiky bez

problémů, neboť o nich v té době policie v nevěděla. Bezprostředně po jejich odjezdu do ČR však policie navštívila matku žalobce, informovali se o žalobci a jeho bratru, matka žalobce se ptala, proč je hledají, nic jí však neřekli. V je to totiž tak, že policie nic neřekne z obavy, že by se ten, koho hledají, už nevrátil. Pokud jde o rodinu žalobce, která žije v, jeden jeho bratr a dva strýcové byli odsouzeni k pěti letům odnětí svobody podmíněně kvůli své angažovanosti v otázce. O tomto může soudu doložit dokumenty. Ostatní sourozenci žijící v problémy nemají, protože se obávají veřejně se v kurdské otázce angažovat. Dále uvedl, že má obavy z návratu do, protože by ho mohli i zabít, nebo by mohl být odsouzen k deseti letům vězení.

38. U tohoto soudního jednání zástupce žalovaného odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i písemné vyjádření k žalobě a dodal, že žalovaný trvá na tom, že vydal zákonné rozhodnutí, přičemž se pečlivě zabýval individuálním azylovým příběhem žalobce. Má za to, že žalobce nesplnil žádnou z podmínek, kterou uvádí azylový zákon pro možnost udělení mezinárodní ochrany v České republice. Zdůraznil, že žalobce bez problémů v roce 2016 vycestoval z České republiky do Turecka a po ukončení návštěvy v Turecku se bez problémů vrátil na území ČR, což by se zajisté nestalo v případě, že by o žalobce měli zájem státní orgány v či policie. Navíc je s podivem, že žalobce do ČR přicestoval již v roce 2014 a o azyl si požádal až poté, kdy již neměl žádný legální pobyt na území ČR. Pokud by v době, kdy přijel do ČR, splňoval podmínky pro udělení azylu, je nepochopitelné, že s podáním žádosti otálel řadu let. Trval na tom, že všechny relevantní skutečnosti ohledně žalobce zohlednil, řádně se s nimi ve svém rozhodnutí vypořádal, a proto měl za to, že žaloba žalobce jako nedůvodná by měla být zamítnuta.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

39. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
40. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odmítání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná.**
41. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání nebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud jde prokázat, že tato strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ust. § 2 odst. 7 stejného zákona „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.
42. V tomto případě nebylo možno uvažovat o aplikaci § 12 písm. a), neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjel činnost

směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu tohoto ustanovení, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Z výpovědi žalobce vyplývá, že oficiálně nebyl členem žádné politické strany, byl pouze sympatizantem, zúčastnil se v roce 2016, kdy přicestoval z ČR do, dvou protivládních demonstrací, na těchto demonstracích však nebyl ani legitimován, nebyl zadržen či jinak postižen a „zcela normálně“ odjel po týdnu pobytu v Turecku, tedy po těchto demonstracích, zpět do České republiky, aniž by s odjezdem měl jakýkoliv problém. Pouze jednou, a to v roce 2006, jak uvedl, byl vyslýchán vojenskou policií, bylo to pouze „jakési upozornění na jejich činnost“, na policii ho pouze napomenuli a upozornili, že by ho mohli obvinít z napomáhání k terorismu. Od uvedené doby až do odjezdu do České republiky v roce 2014 vůbec žádný problém v neměl.

43. Krajský soud dále dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, který z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce ve své žádosti uvedl, že je kurdské národnosti, ale neuvedl žádné konkrétní potíže, kterým by musel z uvedeného důvodu v zemi svého původu čelit. Stejně tak nehovořil o žádných konkrétních problémech či diskriminaci, které by přímo souvisely, s jeho kurdskou národností, a kterým by musel v zemi svého původu čelit. Na tomto místě soud odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána“*.
44. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně zřejmé, že žalovaný zvažoval doložené problémy, které v existují. Žalovaný nijak v napadeném rozhodnutí nezamtlčoval, že může představovat skutečnosti, pro něž mohl žalobce zažít v zemi původu určité příkoří. Nicméně tato tvrzená zažitá příkoří nenaplňují pojem pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu (žalobci se v v podstatě nic nedělo, kromě toho, že byl jednou v roce 2006, vyslýchán vojenskou policií a dostalo se mu pouze upozornění a napomenutí).
45. Pokud žalovaný hodnotil tvrzení žalobce o pronásledování a nebezpečí vážné újmy zejména z pohledu jeho příslušnosti ke menšině, postupoval podle přesvědčení krajského soudu správně, neboť jeho politická angažovanost a postoje nejsou natolik výrazné, aby bylo možno hovořit o pronásledování žalobce z těchto důvodů.
46. K námitce použitých podkladů pro rozhodnutí krajský soud uvádí, že žalovaným shromážděné a použité informace o zemi původu žalobce citované v rozhodnutí žalovaného, považuje vzhledem ke skutečnostem sděleným samotným žalobcem v průběhu správního řízení za objektivní, vyvážené, pocházející z více nezávislých informačních zdrojů a rovněž za přiměřeně aktuální. Tyto pak splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že *„informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální míře. 1. Relevantní, 2. Důvěryhodné a vyvážené, 3. Aktuální a ověření z různých zdrojů a 4. Transparentní a dohledatelné“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1Azs 105/2008-81).
47. Krajský soud nezpochybňuje složitou situaci, pokud se jedná o kurdsko-turecké vztahy, nicméně z informací jednoznačně vyplynulo, že nejsou pronásledování z azylově relevantních důvodů a soud znovu opakuje, že zprávy o zemi původu založené ve správním spise jsou aktuální k době rozhodování žalovaného, vycházejí z důvěryhodných zdrojů.

48. Za správné, zákonné, zjištěným skutečnostem odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 citovaného zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
49. Jde-li o humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu), je třeba nejprve připomenout, že na humanitární azyl není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3Azs 12/2003-38, či rozsudek téhož soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6Azs 230/2014-67, bod 50). Jako obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu pak lze zmínit např. zvlášť těžkou nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblasti postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2Azs 8/2004-55). Ani tyto důvody v případě žalobce nebyly dány (ani tvrzeny). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že snaha o legalizaci pobytu v České republice, není zásadně ani důvodem hodným zvláštního zřetele, který je nezbytný k udělení humanitárního azylu (usnesení NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6Azs 16/2012-12, bod 16, usnesení ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4Azs 88/2014-18, usnesení ze dne 5. 12. 2012, č. j. 6Azs 22/2012-35).
50. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť žalobce za jeden z hlavních důvodů své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavy z bezpečnostní situace v Turecku, a to zejména s ohledem na jeho kurdskou národnost.
51. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
52. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
53. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval řádně v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobce mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Ten byl v zrušen v roce 2014, jak plyne ze zprávy Amnesty International ze dne 21. 11. 2017. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud se přiklonil k jeho závěru, že takové nebezpečí žalobci nehrozí a souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že žalobci

v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.

54. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Soud uvádí, že připouští, že ve východních oblastech u hranice se Sýrií existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity, nejedná se však o válečný stav či ozbrojený konflikt ve smyslu § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Turecká republika rovněž není ve válečném stavu s žádným jiným státem. Žalobce ostatně může využít institutu vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jiné klidnější oblasti Turecka, pokud by měl obavu vrátit se do místa, kde před odchodem z Turecka do České republiky žil. Žalobce neuváděl, pokud jde o jeho osobu, potíže tohoto charakteru, kdy oblasti, které se nenacházejí na turecko-syrské hranici lze považovat za oblasti bezpečné. Krajský soud neshledal a žalobce neuvedl ani žádné důvody, pro které by jeho vycestování do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Na tomto místě pak soud ještě musí zdůraznit, že když žalobce odjížděl z v roce 2014, nepociťoval vůči své osobě nějaké příkoří s ohledem na jeho národnost, či s tím, že sympatizoval s Nic takového žalobce nepociťoval ani při návštěvu v v roce 2016, kdy se po týdenní návštěvě v vracel zpět do České republiky a normálně vycestoval zpět do ČR. Uvedl pouze, že se dozvěděl od svých příbuzných, že poté, kdy odjel v roce 2016, že ho hledala turecká policie a ptali se, kde se žalobce zdržuje, což je zcela nepochopitelné, když žalobce již od roku 2014 se zdržoval legálně v České republice. Toto soud uvádí proto, že nicméně, pokud by žalobce např. v roce 2016, po návratu z zpět do České republiky pociťoval nějaké nebezpečí, resp. měl za to, že splňuje podmínky ust. § 12 či § 14a zákona o azylu, zajisté by požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice bezprostředně poté, kdy se v roce 2016 z vrátil. Nic takového však žalobce neučinil, žádost o mezinárodní ochranu podal až v lednu roku 2019, poté, kdy již neměl legální pobyt na území České republiky. Toto nelze vyložit jiným způsobem, než že žádost o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v roce 2019 je nutno vnímat jako žádost účelovou, kterou chtěl dosáhnout legalizace svého pobytu na území České republiky.
55. Z důvodů shody názorů zdejšího soudu s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí, soud odkazuje na podrobné a vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4As 11/2006-86, 34.
56. Na závěr soud již jen zdůrazňuje, že důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, které jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávány. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další, případně vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5Azs 125/2005-46).
57. Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
58. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobci nebyly přiznány náklady řízení, neboť nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
59. V dané věci byl ustanoven v tomto řízení tlumočník Ing. R. K., tlumočník z jazyka, který tlumočil při soudním jednání dne 3. 6. 2020, když jednání trvalo od 13.00 hod. do 14:07 hod., kdy vyúčtoval odměnu za tlumočení dle vyhl. č. 37/1967 Sb., a to za dvě hodiny tlumočení, hodinová sazba 350 Kč, dále příplatek za asijský jazyk 10% a příplatek na obtížnost 20%, tj. celkem 910 Kč

a dále pak cestovné z Teplic do Brna a zpět, celkem 329 km, 1.994 Kč, celkem požadoval k úhradě 2.904 Kč. Tato částka byla tlumočnickovi přiznána, a to za dvě hodiny tlumočení po 350 Kč dle § 17 odst. 1 položka 1, dále pak byla tato částka zvýšena dle § 22 odst. 1 písm. a) o 20% za tlumočení projevů zvláště náročných na přesnost nebo odbornost tlumočení a dále byla zvýšena dle § 22 odst. 1 písm. b) o dalších 10% za tlumočení asijského jazyka a dále pak, vzhledem k tomu, že tlumočnick cestoval z Teplic do Brna a zpět osobním automobilem, mu byla přiznána dle § 28 uvedené vyhlášky náhrady cestovních výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. června 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně